

Frej och underlöjtnant Per Carlberg som vann den första omskrivna och långa distansritten från Jönköping till Stockholm 1895.

Distansrittens historia

Sammanställd 2014 av Ulf Lonäs

Del 1 av 6
1860-1922

Uppdaterad 31/10 2019 Per Carlberg och Frej.

Distansritt 2014 är internationellt den näst största av ridsportens tävlingsgrenar. I Sverige är distansritten inte lika stor, men att rida långa distanser på kort tid och att senare även tävla om vilken ryttare, häst eller vilket ekipage som är starkast, uthålligast och snabbast har gamla anor. Både i Sverige, Europa, och USA.

Ett tidigt svenskt exempel är Karl XII:s berömda ritt 1714 då han på 14 dagar red från Bender i dåvarande Turkiet till Stralsund vid Östersjön. En sträcka på 2 175 km. Ritten har förresten upprepats några gånger under 1900-talet. Den senaste genomfördes år 2000 under ledning av f.d. chefen för armén general Åke Sagrén som då var ordförande i Stockholms Fältrittklubb.

Men den mest kända är nog den som TV-journalisten Mats Linday genomförde på olika lånehästar längs vägen hösten 1960. Han gjorde det tillsammans med Rudolf Öberg som bland annat drev Solna Ridskola i Stockholm, och båda red iklädda en kopia av den uniform Karl XII bar och som vägde 17 kilo! Rudolf Öberg hade ett förflutet som underofficer i kavalleriet och hade bland annat hjälpt kung Carl XVI Gustafs far Prins Gustav Adolf, som var en duktig ryttare, med hans hästar under OS 1936 i Berlin. Rudolf Öberg har berättat att man blev mycket väl

mottagen längs vägen och när det gällde att låna hästar. Speciellt i de forna östländerna DDR och i Rumänien där ritten startade. Man till och med rensade undan trafiken för ryttarna på vissa ställen, och ibland eskorterades man av nära hundra andra ryttare. De sista 170 km red man på 14 timmar!

En liknande uppmärksam distansritt genomfördes 1953. Det var en upprepning av Stenbocks kurir, ryttmästare Henric Hammarbergs ritt den 28/2 till 2/3 1710 från Helsingborg till Stockholm, med rapporten om segern över danskarna. Ryttare var ryttmästare Hans von Blixen-Finneke som med Jubal tog guld i fälttävlan på OS 1952 i Helsingfors. Men den andra gången var det ridklubbar utefter färdvägen som ställde hästar till förfogande för de olika delsträckorna.

Distansrittens ursprung som provning och senare tävling finns att hämta i de militära stallen i Europa och Sverige, och troligen började det någon gång runt mitten av 1800-talet. Officerare ville testa sina hästar mot varandra och hästarna som bildade det "lätta kavalleriet" måste vara vältränade, sunda och snabba. Därför uppmuntrade man hästsporter som kapplöpning och distansritter. Det finns också uppgifter om att man började korsa in fullblod för att förbättra snabbheten. Den numera vanligaste hästrasen i distansritt sedan länge, är ju arabhästen och det finns en koppling till fullblodshästen. Bakom ursprunget till det engelska fullblodet finns tre arabhingstar – Darley Arabian, Godolphin Arabian och Byrlerly Turk.

Den tidigaste uppgift jag hittat om tävlingar i distansritt i Europa, är att i Frankrike började militären att rida och tävla över långa distanser 1860. Fransk distansritt har i modern tid, med början troligen från mitten av 1950-talet, utvecklats starkt. Sedan EM 1985 har franska ekipage dominerat och ansetts vara världsledande i distansritt. År 2009 hade man cirka 15.000 distansryttare.

Under 1800-talets senare del förekom distansritstävlingar runtom i Europa där Kejsarritten från Berlin till Wien 580 km var en av de mer spektakulära och kända. Ett år (okänt vilket) vanns den av greve Stahrenberg på tiden 71 timmar och 26 minuter. Tyvärr finns det uppgifter om att hästen som kom på andraplats dog efter målgång, och att tävlingen genom åren krävde flera hästar liv.

På den här tiden fanns det troligen domare bara vid starten och i mål, och inga kontrollerande veterinärer eller vetgates längs vägen. Man red enligt uppskattade uppgifter i ett sträck från start till mål utan obligatorisk vila som vi har i dag. En kortare paus blev det sannolikt bara för lite mat och dryck samt nödvändig personlig service samt vattnings och lite fodring av hästen. Kanske också någon timmes sömn för ryttaren.

Distansritten från Bryssel till Oostende i Belgien var en annan känd tävling. Distansen var 132 kilometer. Runt sekelskiftet hade tävlingen funnits under några år, och den 12 augusti 1902 hade den blivit internationell när 141 ekipage från bland annat Sverige, Norge, Ryssland och Schweiz anmält sig. Den 27 augusti startade 61 ekipage i grupper om fem och med fem minuters intervall. Den franske löjtnanten Madamet vann tävlingen med tiden 6 timmar 54 minuter och 51 sekunder. Ett tempo på 18,80 km/tim!

Men distansritten som tävlingsform i Europa försvann sakta ned i glömskans vrå någon gång i början av 1900-talet. De berodde bland annat på opinionen mot att flera hästar dött under och efter tuffa tävlingar i Europa. Kanske var det också så att hoppning blev viktigare än distansritstävlingar. De stora hopptävlingarna i Aachen med Grosse Preis von Aachen startade 1927. Den troligaste förklaringen var nog ändå det första världskriget 1914-1918 där också ett stort antal hästar (liksom 1939-1945) blev krigets offer. Den alltmer ökande mekaniseringen av det militära försvaret reducerade också behovet av antalet hästar i armén och hästarnas uppgifter förändrades i snabb takt med den militära utvecklingen i början av 1900-talet. Distansrittens tynande utveckling som tävlingsform i Europa, och den långa paus som följde, stämde också ganska väl i tid med den i Sverige.

Den allra första dokumenterade distansritten jag hittat i Sverige, arrangerades och genomfördes av Stockholms Fältrittklubb 1891.

Klubben anses vara den första ridklubben i Sverige och bildades på Drottningholms Slott måndagen den 1 november 1886 av prinsarna Carl, Eugen och Oskar. Syftet var att uppmuntra till jakt- terräng- och distansridning.

Under ledning av prins Eugen (som också var en duktig och välkänd konstnär och ofta kallad målarprinsen, och har målat altartavlan i Kiruna kyrka) red 18 medlemmar den 17 januari en distansritt till Mariefred. "Ritten företogs delvis över Mälarens is där snön låg fläckvis. Kylan var ganska skarp och -17 till -20 C"

Den första officiella distansritstävlingen i Sverige genomfördes den 8 februari 1895. I klubbens verksamhetsberättelse finns en notering om att "Ritten gick genom Södertörn med start och mål i Enskede (numera granne med Globen i Stockholm). Väderleksförhållandena var ovanligt ogynnsamma med snöstorm och kyla. Distansen var 120 km och det var 17 ekipage som startade och 13 fullföljde. Claes Cederström och Forward vann på tiden 8 tim 7 min."

Den första och mest kända tävlingen i distansritt över lång distans i Sverige, vanns av underlöjtnant Per Carlberg (1872 - 1957) med sin tjänstehäst 7-åriga halvblodskorsningen Frej den 3 - 6 oktober 1895. Tävlingen gick från Jönköping över Västerås till Stockholm, och Frej vann de då 45 milen på tiden 44.22,30 timmar! Ett snittempo på cirka 10 km/tim inklusive vila.

Priset var en stor silverkanna och 2.000:- ur konungens hand. Omräknat till dagens penningvärde, cirka 130.000 kronor, är det fortfarande 2014 det största penningpris som delats ut för en seger i distansritt i Sverige. Frej blev 25 år, tjänstgjorde på Svea Artilleriregemente, och var fallen efter fullblodshingsten Warrenby xx u.

Svalan. Per Carlberg skrev själv en utförlig redogörelse om sin ritt i Tidning för idrott julen 1895.

Tvåa i mål var direktören Osborne Dickson och Dandy som var importerad från Irland på tiden 47 timmar och 47 minuter. Trea var den 7-åriga fuxen Superbe och löjtnant C Bolinder från Kungliga Vendes Artilleriregemente i Kristianstad där det ridande artilleriet fanns mellan 1794 till 1927. Under regementets storhetstid hade man över 700 hästar i stallen. Även Superbe var fallen efter en fullblodshingst. Deras riddtid var 50 timmar.

Frej blev en omskriven kändishäst. Freys Hyrverk, som grundades 1887 och fortfarande finns kvar i Stockholm, är uppkallat efter honom. Freys Hyrverk blev 1910 kunglig hovleverantör, men numera är det lyxbilar och limousiner som gäller. Per Carlberg blev senare överste, och hans valspråk var "Om du har gett dig så ska du ändå inte ge dig".

Frejs omskrivna prestation var också en stor anledning till att tävlingar i distansritt fick fotfäste i Sverige. De följande åren verkar det tyvärr inte finnas så mycket dokumentation om tävlingar i distansritt, men under det tidiga 1900-talet fanns tävlingar till exempel mellan Stockholm och Uppsala.

Vad som däremot finns väl dokumenterat direkt från källan är det som Svensk distansritts Grand Old Lady, grevinnan Linde von Rosén född Klinckowström (1902 – 2000) ägnade sig åt. Mellan åren 1926 och 1932 genomförde hon sex olika långritter i Sverige och ner i Europa med en sammanlagd sträcka av 12.751 km med sin otroliga distanshäst Castor. Den längsta ritten var från Stockholm till Rom och hem igen. Dessa långritter har hon skrivit om i tre olika böcker.

(Läs en intervju med Linde från 1990 sist på sidan.)

I Sverige reds den sista kända tävlingen i distansritt år 1922 på det sätt man gjort i 31 år, dvs snabbast från A till B vinner. Sedan dröjde det mycket länge innan en tävling i distansritt i Sverige genomfördes igen, och då fanns det fortfarande inget officiellt reglemente för distansritt, men veterinärerna började göra entré på tävlingarna och hästens välfärd sattes i första rummet.

Historiken sammanställd under andra halvåret 2014.

Källor och referenser:

Klubbhistorik gjord av Lektor Tore Dagerhamn, fritidsryttare på Ryttnarstadion och under 35 år styrelseledamot i Stockholms Fältrittklubb.

Informationsbok om distansritt, Svenska Ridsportens Centralförbund 1989, sammanställd av Lena Linnéus och Louise Hermelin.

Pressrelease från VM år 2000 i Compiégne, Frankrike.

Muntlig tradition, egen insamlad information från bland annat internet, samt publicerade artiklar om distansritt från 1986 till 2014 av Ulf Lonäs i främst tidningen Ridsport.

**Här kan du läsa en intervju från 1990 med en av Sveriges
första
och mest kända distansryttare
grevinnan Linde von Rosen (1902-2000)**

Under intervjun berättade Linde om hur hon med egna ritningar lät bygga om och renovera flera av husen på Lindö för att kunna hyra ut och därmed efter sin makes död kunna bo kvar i sitt och Castor hem under många år.

Distansrittens Grand Old Lady Linde von Rosen

Text & Foto Ulf Lonäs

Hon köpte sin första häst Castor 1922. Hon lärde sig ridkonsten hos två av seklets stora – överste Gustav Adolf Boltensstern och Fredrik Swartling d.ä. Tillsammans med bland annat Ella Winblad von Walter gick hon 1925 igenom Veterinärhögskolans hovslagarskurs.

Mellan åren 1926 och 1932 gjorde hon med Castor sex långritter genom Sverige och Europa, och hon kom både till Rom och Europa runt. En total sträcka på 12.751 km!

Hon har skrivit fyra böcker med egna foton och teckningar. Hon har varit lantbrukare, uppfödare, tävlingsarrangör och aktiv ryttare tills hon fyllde 80 år.

Distansrittens Grand Old Lady - grevinnan Linde von Rosen född Klinckowström i september 1902 – har ett unikt och händelserikt liv bakom sig. Hon kom till Lindö 1933 och där tar hon emot Ridsport Special för en öppenhjärtig pratstund.

Det blev ett långt möte fyllt av värme, charm, humor, kunskap och vitalitet, och många, många minnen runt köksbordet.

Linde växte upp på Stafsunds gård på Ekerö några kilometer från Drottningholms slott. Hon hade en bror och har en syster, Thora gift med den mycket kände konstnären Nils Dardel. Det var egentligen inget hästhem. Pappa Axel var docent i zoologi, forskningsresande till Sydpolen, och fick Svenska Akademiens guldmedalj för dramat Olof Trätälja. Mamma Thyra skötte det stora och intressanta biblioteket med rariteter som brev mellan Fredrik den

Store och Lovisa Ulrika av Sverige. Dit kom många för att forska, och biblioteket spelade en stor roll när boken Axel von Fersens dagbok blev till.

– Man lärde sig historia därhemma, och det har jag haft mycket glädje av hela livet, menar Linde.

Hästintresset, som hon var ensam om i familjen, kom tidigt med russet Brita och islänningen Skaga. Hon gjorde så småningom sitt livs affär 1922 när hon köpte Castor, en isabellfärgad valack född 1919. Ekipaget skolades av överste Gustav Adolf Boltenstern.

– Han var mycket kunnig och klok, och en av de första lärarna som tog sig an oss civila ryttare. Han sade en gång "ju mer man använder en häst desto bättre blir den". Allting gick väldigt noga igenom. Vi fick till och med läxor i teori. Han kunde till exempel under en lektion säga "rid in på volterna – gör halt! Vad menas med en helomvändning på bakdelen? Beskriv rörelsen och vilka fel som kan göras och varför". Sedan satt man där och mumlade svar så gott man kunde. Det var inte många som gav sådana lektioner. Fredrik Swartling kunde också – när han ville... Andra lärare stod bara och "vände elever" det vill säga volt tillbaka, vänd snett igenom och så vidare. Boltenstern var den störste pedagog jag ridit för och Wrangels handbok lite av en bibel, minns Linde.

Castor kom att utvecklas till en verklig allroundhäst, och trots en del nycker och småproblem, blev Linde och Castor de bästa vänner med ett starkt och ömsesidigt förtroende. Castor gick jakter tävlade i terränghoppning, några gånger i dressyr men mest hoppning, mellan åren 1924 och 1933. På 38 starter från lätt till medelsvår klass tog de båda 18 pris varav 4 segrar!

– Vi tävlade också både i Wien, Aachen och Antwerpen där vi förresten blev fyra i en stor tävling med 200 deltagare. De var mycket naturhinder på den tiden. Murar och gravar. Men Castor gillade gravar och femmetersgravar tog han enkelt. Även hinder på 1,50 klarade han, berättar Linde.

Ella Winblad von Walter, som hade framgångar på galoppbanan Ulriksdal, lyckades nästan övertala Linde och Castor att ställa upp i en damlöpning 1933. Men efter två träningar där Castor slog Ellas Camilla som sedan vann, avstod hon.

Hur kom det sig då att hon gav sig iväg på sina långgritter?

– Ja, den egentliga impulsen var nog när jag red över isen från Stafsund och kom upp på Björkö och Birka. Där har vi historia igen! När jag red där, och likaså på Adelsö och Munsö, kände jag en kolossal glädje och historiens vingfläkt. Så, varför inte rida rakt ut i stället för runt i trakten. Det har jag inte ångrat en dag sedan jag red rakt ut!

Linde hade en ryttarkamrat som hade fått TBC och låg på Romanäs sanatorium vid Tranås. Dit gick första långgritten, knappt 700 km t.o.r. våren 1926. Sedan var det klippt.

Den 20 september 1926 gav de sig iväg till syster Thora i Paris. En nätt liten tripp på 1.600 km. I Paris red hon i Bois de Bologne och träffade flera intressanta personer. Hem kom hon inte förrän i maj 1927, och det blev ett ståtligt mottagande utanför Stockholms Stadion.

På hösten 1928 lockade Italien och Rom. Överallt blev det ett stort mottagande med press, eskorterande ryttare, officerare och regementsstall. Linde och Castor hade blivit kändisar i Europa.

– Gästfriheten och mottagandet var fantastiskt var vi än drog fram, och till och med i de flesta tullar var det lätt, säger Linde och utbrister lite senare.

– Italien var ju bara det underbaraste som fanns! Alla vackra kyrkor, Florens, och konst överallt. Gud fader måste ha varit på ett underbart humör när han skapade Italien!

De båda blev kvar över vintern, men det var nära att Linde fått återvända ensam. Castor drabbades av lunginflammation men klarade krisen. I mars var han så pass bra att han kunde börja trava hemåt via Wien och Prag.

Hur klarade hon ekonomin år efter år? Snälla föräldrar? Icke.

– Det gick cirka 3.000 kronor per år. Jag blev ju bjuden på en hel del, men det var andra priser på foder, mat och hotell då. Men ska jag vara riktigt ärlig så hade min farmor testamenterat en gård till mig och min syster. Kort efter upptäcktes en större fyndighet på gården som vi arrenderade ut. Så egentligen var det ett sandtag som gjorde att Castor och jag kunde rida runt och roa oss några år, avslöjar Linde, skrattar och tillägger.

– Det var ju en väldigt tur att man upptäckte fyndigheten. Den har jag fortfarande glädje av för övrigt.

Väl hemma igen skrev hon ned sina upplevelser i den första boken, På långritt med Castor, som kom ut på Hugo Gebers förlag 1929. Det skulle bli tre böcker till. Sveriges kungar för våra ungar, en historisk sagobok med egna förtjusande teckningar, utkom 1944. Memoarboken Ritt genom livet kom 1962, och i den senaste, Ett hästminne, som kom 1990, berättar hon om de flesta långgritterna. Jag sa den senaste, för det finns planer på ännu en bok. Men var hon aldrig rädd någon gång under de många ritterna?

– Näe, det fanns inget att vara rädd för och jag satte mig aldrig i sådana situationer. Men om man inte är rädd är man heller inte modig.

I ena sadelväskan fanns dock en kniv som kom till praktisk nytta någon gång, och en tårgaspistol som vid hemkomsten efter sista ritten visade sig helt oduglig. Mest nytta hade hon av kartorna och den lilla ficklampan.

Men Italien lockade. Den här gången tillsammans med en väninna och per bil, men bara för att återkomma, sadla Castor, och ge sig ut på sin sjätte långritt. Europa runt genom tolv länder. Under den långturen blev hon god vän med en viss Giulio Borsarelli, som var italiensk officer och en av de ledande hoppryttarna i Europa med sin Crispa. Vänskapen konfirmerades med en silverstjärna på hennes rockuppslag.

Linde framför Castors sadel med all utrustning hon hade under distansritterna. I väskan runt halsen fanns kartorna och det viktigaste och i handen har hon den lilla ficklampa som hon hade mycket glädje av genom alla åren på hästryggen.

Minnesstenen över Castors alla ritter står på en grav, i den enkla och stilrena trädgården framför Lindös huvudbyggnader.

Dock ville ödet annorlunda. När hon till slut kom hem i juli 1932 efter 12.751 km tillsammans med Castor, träffade hon Hans von Rosen. Han var givetvis ryttare och hade varit med i laget som tog guld i fälttävlan på OS 1920. De gifte sig 1933 och Linde blev tillsammans med Castor grevinna på Lindö med anor från 1680. Hans drev den stora gården med tio arbetshästar och ett hundratal kor, och de båda döttrarna Margareta och Chatarina kompletterade senare familjen. På Lindö fylldes stallarna med ung- och tillridningshästar, men en särskild plats tog också den franska ponnyn Trac. Det skulle också komma två isabeller till – Castorskan och Gull-Putte. Castor njöt sitt "Otium cum dignitate" till han en januaridag 1947 somnade in efter ett kolikanfall 28 år gammal.

– Det fanns en speciell vänskap mellan Castor och mig. Han var min enda långgrittshäst förutom en liten tur med Castorskan till Närke efter kriget. Castors stora fördel var att han var olik alla andra hästar. Han var apart och han hade resning och flotthet. Hans isabellfärg gjorde nog väldigt mycket till att vi fick en sådan uppmärksamhet varhelst vi drog fram, berättar Linde och fortsätter.

– En bra distanshäst är en härdig häst med ett stort steg, som du kan driva fram så att det blir ännu längre. Det är grunden hos distanshästen. Jag drev Castor ofta och han lade sig då till med en viss form av passgång. En slags småtrav med antingen fram- eller bakbenen. Dock inte taktning utan snarare ett slags skritt-trav. Det blev väldigt bekvämt att sitta på honom, man kunde läsa en bok, och han gjorde då milen på 70 minuter. Men kanske var just detta lite speciellt för just Castor.

Efter Hans bortgång 1952 stod hon ensam med en stor gård. För att klara detta inventerade hon alla de stora och små byggnader som fanns på gården. Med helt egna ritningar och idéer satte hon steg för steg igång med att bygga om, modernisera, inreda och restaurera alltifrån hönshus till små stugor som sedan hyrdes ut. Stallet och hästarna blev kvar, och det skötte hon själv.

– När jag kom till häst 1933 som nygift kom min mans hästskötare med hästarna sadlade och ryktade. När jag slutade med stallet och ridningen 1982 hade jag själv dragit dyngan två gånger om dagen.

Ja, helt har hon inte slutat.

– Jo, jag satt till häst för två år sedan! Det var en liten islandshäst som mitt barnbarn hade här. Allt gick bra, både trav och galopp, tills jag skulle sitta av. Då ville mitt ena ben inte vara med. Jag fick tvinga benet över så jag hasade i backen som en klump. Sedan tänkte jag att nu är det väl färdigridet, men om någon hjälpte mig upp och av skulle jag gärna hoppa upp till häst igen!

– Men vad jag nu (alltså 1990) tycker är förskräckligt är att jag hört från sakligt håll att medelåldern på en svensk häst i dag är 6 år. Det är skrämmande! Mina tre isabeller Castor, Castorskan och Gull-Putte hade alla 23 år i medelålder.

Som tävlingsarrangör var hon en av pionjärerna som drog igång ryttartävlingar i Sörmland. Till Lindöspelen kom många av 1950- och 1960-talets duktigaste ryttare för att tävla.

– 1953 red jag med Castorskan en söt liten jakt med små hinder på Östermalma. Vi beslöt då att ha en lite ryttartävling på Lindö året därpå. Jag deltog då med Loveline xx, ett fullblod jag fått av Kar de Mumma (författaren och revykungen Erik Zetterström). Loveline var en rackarhäst som när han ville svängde sig över hinder hur bra som helst, men ibland ville han inte. Vi tränade först och sedan red vi. Det kom mycket folk och vi

sålde massor av kaffebiljetter. 1955 gjorde vi om det hela men i större skala och i samarbete med Röda Korset som skulle få överskottet. Vi hade lyckats engagera Edwin Adolphson, vars dotter var med och red, som konferencier.

– Vi hade bara 14 deltagare, men det kom 3.000 personer och Röda korset fick 11.000 kronor. En bra slant på den tiden. Lindöspelen utvecklades och vi lyckades även locka hit Stockholmsryttare. Man till och med skrev till mig från slotten i Skåne för att höra hur det var upplagt. Då var jag lite mallig!

– Men 1975 slutade jag. Då var det så stort, tre dagar och över 100 starter, att det inte blev hemtrevligt längre. Men andra har sedan tagit över efter mig, berättar Linde.

Men hon är i högsta grad aktiv fortfarande på andra sätt, och håller både föredrag och skriver mycket brev.

– Jag har faktiskt fortfarande kontakt med några av familjerna som jag träffade under långritterna. I Rom fick jag kontakt med en familj som hade anknytning till Axel von Fersen och baltiskt påbrå. Sonen i familjen var nio år då. Han blev sedan lärare i Rom och i USA. För några år sedan förmedlades en kontakt och hit till Lindö kom en 60 år gammal herre. Vi brevväxlar nu regelbundet.

– Så då får Linde fräscha upp italienskan igen?

– Nädå, han har lärt sig svenska flytande sedan han började umgås med mig!

Under minnesstenen som Hans lät resa framför huvudbyggnaden, ligger hela Castor begravd. Här ligger också Tracs hjärta och en silverstjärna från en stupad officer och gentleman.

Post festum 2014

Linde von Rosen avled 98 år gammal år 2000. Hon har skänkt, och delade själv ut sitt hederspris några gånger, till svensk distansritt.

Castors pris är en ständigt vandrande silvertallrik och går till den häst som genomfört flest godkända kilometer i distansritt under året.

Ella Winblad von Walter (1894-1989), Tant Ella eller Ponnymormor – kärt barn har många namn – var också en mycket känd ryttarinna och hästprofil i Stockholm under nästan hela 1900-talet. Hon hade framgångar på galoppbanan och engagerade sig tidigt för ponnyer och ponnysportens utveckling i Sverige. Hon drev under många år ponnyridskola på Valhallavägen intill Musikaliska Akademien och ridskolan flyttades till Rytтарstadion när den invigdes av Drottning Louise 1964. Jag körde själv flera flyttlass med grejor på en liten flakvagn med den mycket personliga och envisa shettisen Pete.

Gustaf Adolf Boltenstern, 1861-1935, tog silver i dressyr med Neptun på OS i Stockholm 1912.

Sonen Gustav Adolf Boltenstern jr 1904-1995 var också en mycket skicklig, framgångsrik och välkänd dressyrryttare som deltog i fyra OS och tog brons med Trumf på OS 1948 i London. Han tog också två OS-guld med laget 1952 och 1956 ombord på Krest.

Reinhold Swartling grundade Stockholms Rid & Körinstitut 1905. Sonen Fredrik tog över 1919, och sonsonen Reinhold 1942. Fredrik Swartling d.ä. är farfar till syskonen Fredrik "Peje" och Gunilla Swartling, som är fjärde generationen som sedan 1985 driver Swartlings Ridskola vidare. Swartlings är Sveriges äldsta ridskola och har 2014 tagit över alla Rytтарstadions stallar i Stockholm.

Fredrik "Peje" Swartling avled 2018 och systemen Gunilla driver ridskolan vidare tillsammans med sin son Christoffer.

Nils Dardel är mest känd för sin tavla och självporträttet Den döende Dandyn. Hans målning Vattenfallet från 1921 såldes på Bukowskis för över 24 miljoner kronor.

Giulio Borsarelli vann Grosse Preis von Aachen med Crispa 1931.